

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

Hoe trouw is God,
die als wij, mensen, dwalen,
die ontrouw niet met ontrouw zal betalen
maar wat Hij eens beloofd heeft ook zal doen.
Hoe trouw is God.

Hoe trouw is God,
die ons zijn tucht doet voelen,
maar niet zijn liefde tot ons doet verkoelen
of 't werk verlaat dat eens zijn hand begon.
Hoe trouw is God.

Hoe trouw is God,
want niets zal Hem verhinderen
zich eenmaal te omringen met zijn kinderen
in 't reine kleed van Zijn gerechtigheid.
Hoe trouw is God.

Het evangelie dat Johannes schreef (19)

Johannes 14 (vervolg)

Vorige keer zijn we geëindigd met de opmerking dat wij christenen vaak onvoldoende beseffen dat de hemelse Vader is zoals wij de Here Jezus hebben leren kennen door de vier evangeliën. Dit naar aanleiding van de vraag van Filippus aan de Here om de Vader te tonen, waarop de Here antwoordde: "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien."

Laten we verder gaan.

10 Geloof gij niet, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet; maar de Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken.

11 Geloof Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is: of anders, geloof om de werken zelf.

12 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader;

13 en wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde.

14 Indien gij Mij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen.

Dat zijn inderdaad geheimen, niet alleen uit het Vaderhuis, maar met betrekking tot het wezen van God. Dat zijn dingen die voor de kinderen bestemd zijn om te weten. Voor de discipelen waren het nieuwe dingen. Zij waren geen onderdeel van de Joodse verwachting, waarin wel de Messias de kern was, maar dan als de Koning Israëls. Dat de gemeente het lichaam van Christus is, dat de gelovigen als kinderen van God bestemd zijn om met Christus in het Vaderhuis te wonen en deel te hebben aan zijn heerlijkheid, dat was verborgen gebleven.

De geschiedenis van Jozef en die van Mozes spreken wel van verwerping van de verlosser en van een tussenperiode, waarin niet Israël in die geschiedenis op de voorgrond treedt maar een vrouw uit de volken, maar de profetische betekenis daarvan, dat er een periode zou zijn, waarin niet Israël, maar anderen in nauwe betrekking met de verlosser zouden staan, werd niet begrepen. Ook heden ten dage zijn er nog veel christenen die dat niet zien.

In de verzen 10 en 11 sprak de Here niet alleen over de dingen van het Vaderhuis, maar zelfs over het wezen van God, Die wel één is, maar in Wie toch drie onderscheiden worden: Vader, Zoon en Heilige Geest. De Zoon, toen nog als Mens op aarde, sprak de woorden van de Vader, die ook Zijn werken verrichtte in en door de Zoon. Zij zijn te onderscheiden, maar niet te scheiden. Daarover kunnen we beter niet veel zeggen, aangezien wij mensen zijn en slechts kunnen beoordelen wat aan ons oordeel onderworpen kan worden. Het zou vermetel zijn te denken dat die hoge God door ons armzalig menselijk denken te doorgronden is. Veeleer past ons de houding van Jesaja toen Hij de Here zag, zittend op een hoge en verheven troon, wiens zomen de tempel vervulden. Hij riep "Wee mij, ik ga ten onder, want ik een man, onrein van lippen..." (Jesaja 6).

Het begin van vers 12 moeten we niet los van de laatste woorden "want ik ga tot de Vader" en de beide volgende verzen beschouwen. De Here als de Hogepriester bij God zou ter hand nemen wat de gelovigen in gebed aan Hem voorleggen. De woorden in vers 12 "de werken die Ik doe, zal hij ook doen" krijgen de belangrijke aanvulling "want ik ga tot de Vader", en in vers 13: "En wat gij ook vraagt in mijn naam, Ik zal het doen opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde", en in vers 14: "Indien gij iets vraagt in mijn naam, Ik zal het doen". Tweemaal klinkt hier het "Ik zal het doen". Niet de mens dus. Tweemaal ook "wat gij vraagt in mijn naam". En dan het doel: "Opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt worde".

De woorden "zal hij ook doen" in vers 12 kon de Here spreken omdat Hij naar de Vader zou gaan. Daar zou Hij de zaak waarom het ging, ter hand nemen. Zo kon de Here dus zeggen "Ik zal het doen". Daar is echter wel de voorwaarde dat de zaak in zijn naam werd gevraagd. Wat kunnen we vragen in zijn naam? Alles waarvan vast staat dat Hij het ook wil. De Zoon zal echter niets willen waardoor de Vader niet verheerlijkt zou worden. We kunnen dus niet verwachten dat de Here alles zal doen wat wij naar willekeur begeren. Waar Hij niet achter kan staan (dat is wat we niet in zijn naam kunnen vragen) en wat niet tot eer van de Vader is, mogen we wel in gebed tot Hem brengen, maar daarop is de belofte "Ik zal het doen" niet van toepassing. Er zijn veel gevallen, waarvan we niet weten of de Here met ons verlangen instemt. We mogen Hem alles zeggen, maar moeten niet denken dat op al onze begeerten "in zijn naam" van toepassing is.

15 Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.

Het voorgaande stuk hangt uiteraard samen met liefde tot de Here. Wat kunnen we bidden in zijn naam, indien we Hem niet liefhebben en hoe kunnen we hopen op verhoring van ons gebed indien we niet naar Hem luisteren en zijn geboden bewaren? Moet Hij naar ons horen, maar hoeven wij niet naar Hem te horen? Een antwoord daarop is overbodig.

16 En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn,
17 de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn.

Een "andere" Trooster lijkt wat vreemd gezegd als we vergeten dat de Here Jezus ook voor zijn discipelen was wat de Heilige Geest nu voor de gelovigen is. Hij leidt ons, licht ons voor en bidt voor ons. Hij is ook degene die ons bijstaat in de aardse omstandigheden. Dat alles was de Here ook voor de zijnen zolang Hij bij hen was.

Het woord Trooster is de weergave van het Griekse woord paracletos, wat ook met helper, voorspraak of zaakbehartiger vertaald zou kunnen worden. Die belofte heeft de Here niet tot sommigen beperkt, evenmin heeft Hij gezegd dat we om de Geest moeten bidden.

In Lukas 11:13 lezen we wel dat de Here zegt dat de Vader in de hemel de Heilige Geest zou geven aan hen die Hem bidden, maar dat bidden vond plaats na de hemelvaart en is op de Pinksterdag ook verhoord. Die Geest was de belofte waarop zij wachtten en Dezelfde die ook in Handelingen 2:38 en 39 wordt bedoeld. Petrus zegt daar: "...gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn,..." Hij had die belofte ook al in vers 33 genoemd: "Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij die uitgestort, wat gij en ziet en hoort" en reeds in Hand. 1:4 had de Here de komst van de Heilige Geest reeds aangekondigd. Aan een verbondsbelofte moeten we hier beslist niet denken. Die wordt niet bedoeld.

We hebben de belofte dat de Here zijn Geest niet terugneemt. Bovendien is het een universele belofte voor allen die geloven. In onze tijd is het spreken in vreemde talen dan ook absoluut niet het bewijs dat iemand Gods Geest heeft ontvangen en het niet spreken in vreemde talen door een gelovige is ook niet het bewijs dat hij Gods Geest niet heeft ontvangen. Uit 1 Kor. 12:30 blijkt duidelijk dat de Here die gave niet aan alle gelovigen gaf, vandaag ook niet. Zijn Geest geeft Hij echter wel aan allen die geloven. (Rom. 7:9)

18 Ik zal u niet als wezen achterlaten. Ik kom tot u.

19 Nog een korte tijd en de wereld ziet Mij niet meer, maar gij ziet Mij, want Ik leef en gij zult leven.

20 Te dien dage zult gij weten, dat Ik in mijn Vader ben en gij in Mij en Ik in u.

De verzen 18 en 19 zullen meerderen doen denken dat de Here hier over hetzelfde komen spreekt als in vers 3 van dit hoofdstuk. Ik meen dat waar die opvatting al moeilijk met vers 19 in overeenstemming te brengen is, die opvatting zeker niet in overeenstemming is met vers 20. Hier spreekt de Here over hetgeen Hij, de Zoon van de Vader, tot stand zou brengen voor hen die kinderen van die Vader zijn. Zij zouden als vrucht van Hem, de tarwekorrel, na zijn opstanding niet alleen in Hem gelovig zijn, maar als de korrels in de halm onlosmakelijk als in Hem gezien worden. Dat zou hun positie voortaan zijn. Zo kon ook gezegd worden dat zij Hem zouden zien, al zou Hij voor de wereld onzichtbaar zijn en dat zij zouden leven omdat Hij zou leven als degene die de dood als het vervolg op de zonde, gepasseerd was. Hij zou zich in de verantwoording voor hun zonden immers met hen een maken, maar ook met hen in zijn opstanding verenigd blijven. Daardoor kon Hij ook in vers 20 zeggen, dat zij "in Hem" zouden zijn. Dat Hij in de Vader was had Hij al eerder kunnen zeggen, dat was niet een resultaat van zijn werk op Golgotha.

Wij zijn zeker verbonden aan Hem die de Koning van Israël is en zal zijn. Wij hebben in Christus ook een Hogepriester. Maar in overeenstemming met het karakter van dit Evangelie, dat handelt over de Zoon van God, wordt hier van ons als kinderen Gods gesproken, die één plant zijn met die Zoon, wij die voorheen op onze afgestorven wortel slechts een stervend leven hadden, maar nu in Hem geworteld en met Hem verbonden in Hem zijn terwijl Hij in ons is. En wie de Zoon heeft, heeft het leven (1 Joh. 5:12) Wie "in Hem" is, kan spreken als Jakob, die van Ezau te horen kreeg dat hij veel bezat, maar kon antwoorden Ik heb alles. (Gen. 33:11)

21 Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en wie Mij liefheeft, zal geliefd worden door mijn Vader en Ik zal hem liefhebben en Mijzelf aan hem openbaren.

Als gij mij liefhebt, bewaart mijn geboden had de Here in vers 15 gezegd. Trouw moet blijken wordt wel eens gezegd. Dat kan men van liefde eveneens zeggen. Wie de geboden van de Here bewaart blijkt Hem lief te hebben. En zulke liefde blijft niet onbeantwoord. De Vader zal hem liefhebben

en de Zoon ook en Zichzelf aan Hem openbaren. Alle gelovigen nu zijn kinderen Gods en God heeft hen lief. Maar wie er door gekenmerkt wordt dat hij de geboden van de Here bewaart, zal op bijzondere wijze de liefde van de Here ondervinden die zich daarin aan hem zal openbaren. Dan stelt Judas zijn vraag:

22 Judas, niet Iskariot, zei tot Hem: Here, en hoe komt het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren en niet aan de wereld?

Ik meen dat de Staten vert. hier de voorkeur verdient. "Hoe komt het" is een vertaling met een toegevoegde gedachte. In de vertaling van Voorhoeve staat: Here, "wat is er gebeurd?" Ook daar is een gedachte toegevoegd.

Hoewel die weergaven niet verkeerd genoemd kunnen worden, hebben de vertalers van de St. Vert. met "wat is het" voor de meest frequente vertaling van de woorden van Judas gekozen, waarvan niemand kan zeggen dat er een gedachte aan toegevoegd is, mijns inziens het beste.

In zijn antwoord is de Here ook niet ingegaan op de vraag naar wat er is gebeurd of hoe het komt (bijna hetzelfde). Dat bevestigt naar mijn gevoelen de juistheid van de neutralere weergave in de Staten Vert.:

23 Jezus antwoordde en zei tot hem: Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken.

24 Die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet; en het woord dat gijlieden hoort, is het Mijne niet, maar des Vaders, Die Mij gezonden heeft.

De Here had al gezegd dat de wereld na korte tijd Hem niet meer zou zien. En in dit antwoord op de vraag van Judas heeft Hij niet gesproken over zich openbaren, maar beloofd dat "wij", dat zijn de Vader en de Zoon, "tot hem zouden komen en woning bij hem zouden maken". Het bewaren van zijn Woord gaat verder dan zijn geboden bewaren. De belofte als antwoord op dat bewaren van zijn Woord gaat eveneens verder dan de belofte die Hij uitsprak als antwoord op het bewaren van zijn geboden.

Jesaja had al geschreven waar de Here wonen wil. We lezen in hfdst. 57:15: "In den hoge en in het heilige woon Ik en bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven."

en in hfdst. 66:1 en 2:

"Zo zegt de HERE: De hemel is mijn troon en de aarde de voetbank mijner voeten, waar zou dan het huis zijn, dat gij Mij zoudt bouwen, en waar de plaats mijner rust?

Dit alles heeft immers mijn hand gemaakt en zo is dit alles ontstaan, luidt het woord des HEREN; op zulken sla Ik acht: op de ellendige, de verslagene van geest en wie voor mijn woord beeft.”

Die woorden heeft de Here in dit gesprek met zijn discipelen bevestigd.

Die hoog is en verheven,
die troont in eeuwigheid,
wie zal Hem woning geven,
waar is Hem plaats bereid?
Wie ned'righeid zal tonen,
verbroken is van geest,
daar wil de Heil'ge wonen,
verblijdt Hij zich het meest.

Die alles heeft geschapen,
waar is op aard zijn rust?
d' Ellendigsten der schapen,
in hen is al zijn lust.
Die voor zijn woorden beven,
verslagen zijn van geest,
daar wil Hij acht op geven,
wie Hem gelooft en vreest.

Die Jezus toebehoren
en horen naar zijn stem,
die zijn door God verkoren,
verkorenen in Hem.
Daar wil Hij woning maken,
daar is zijn liefde thuis,
en de gemeenschap smaken,
de vrede in dat huis.

25 Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf;
26 maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.

In vers 16 heeft de Here beloofd dat de Trooster, de Geest van de waarheid, bij de gelovigen zal zijn tot in eeuwigheid. In dit vers 26 heeft Hij gezegd

dat die Heilige Geest ons alles zal leren en indachtig zou maken alles wat de Here zijn discipelen gezegd had.

De Vader zou hem zenden in de naam van de Here Jezus. Dat heeft Hij op de Pinksterdag gedaan. De Vader zendt Hem de gelovigen niet opnieuw, want Hij zou niet heengaan, maar blijven. Bidden om een nieuwe uitstorting van Gods Geest is dus onjuist. Zo een gebed kan niet verhoord worden; We moeten de woorden van de Here bewaren. Hoe zouden we dat kunnen doen als we die woorden niet gehoord hebben?

Wel, de Geest heeft ze de discipelen weer te binnen gebracht. Zij hebben ze mogen opschrijven in de Evangeliën en enkele brieven. Daardoor kunnen ook gelovigen in onze tijd de woorden van de Here bewaren. Maar niet alleen dat. De Geest zal ons ook alles leren. Daartoe moeten we uiteraard bereid zijn om hetgeen de Heilige Geest in de Schrift heeft laten optekenen te lezen en biddend te overdenken. Maar we bezitten daardoor alles, dat is de gehele waarheid van God.

Dat is van groot belang tegenover de bewering van sommigen dat zij profetieën of openbaringen ontvangen hebben. Hun pretenties deugen niet. De Geest heeft niet alleen de gelovigen in onze eeuw alles geleerd of willen leren, Hij heeft ook de gelovigen uit vorige eeuwen alles geleerd. Dat wil zeggen dat er buiten de Heilige Schrift geen nieuwe of andere openbaringen bij zijn gekomen of kunnen komen, omdat dat zou betekenen dat Hij vorige geslachten van Christenen niet alles zou hebben willen leren, wat in strijd is met de woorden van de Here Jezus. Hij heeft de woorden Gods in het boek de Openbaring dan ook afgesloten met de waarschuwing dat we aan Gods woorden niets mogen toevoegen, noch ervan mogen afdoen.

27 Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld (die) geeft, geef Ik (hem) u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.

De Here Jezus zou heengaan. Hij beloofde zijn discipelen dat de Heilige Geest komen zou en bij hen zou blijven. Maar hier beloofde Hij dat Hij hen vrede zou nalaten. Door zijn heengaan zou hun vrede verstoord worden. Maar er zijn nog zoveel andere omstandigheden waardoor onze vrede verstoord kan worden. We zijn allemaal mensen en in de omgang met elkaar kan er iemand zich aan een broeder of zuster ergeren, kunnen er meningsverschillen ontstaan, kan iemand tactloos optreden, waardoor de vrede wordt verstoord. En twistten de discipelen niet over de vraag wie van hen de meeste was? Was er toen vrede onder hen? Nee immers.

Maar de Here zou vrede nalaten. Vrede als zij zouden gaan beseffen, hoe de Here hen aan Zichzelf en aan elkander verbond, hoe gezegend het was om elkaar als broeders en zusters lief te hebben en geliefd te worden. Vrede als het tot hen doordrong dat Hij alle macht heeft, vrede als zij mochten uitzien naar de vervulling van zijn belofte dat zij een woning in het Vaderhuis tegemoet leefden. Vrede als zij beseften dat hun vaderland niet het door de Romeinen beheerste gebied was, maar de plaats waar hun Meester zou zijn en vrede als zij gingen begrijpen dat Hij tenslotte het offer bracht dat voor altijd genoegdoening was voor al hun zonden.

Maar Hij gaf hun ook ZIJN vrede. Wat was de vrede van onze Here toen Hij als Mens op aarde was? Is dat niet gelijk te stellen aan wat Hij volgens Matth. 11:29 tegen de discipelen gezegd heeft: "Neemt mijn juk op u en leert van mij....en gij zult rust vinden voor uw zielen."

Welk juk droeg Hij? Het juk van de gehele en vrijwillige onderwerping aan de wil van de Vader. Hij kende daardoor vrede, hoe moeilijk zijn weg ook was. (Ik denk daarbij niet aan drie uren van duisternis terwijl Hij aan het kruis hing) Die vrede van absoluut vertrouwen op God en van gewilligheid om de wil van God te doen, waarbij het vlees geen zeggenschap heeft, geeft Hij allen die in Hem geloven en zijn woorden en de woorden van God bewaren.

Vrede door het bloed, de wonden,
door het sterven van de Heer.
Vrede, want Hij droeg de zonden,
vrede, want God toorn niet meer.

Vrede, want Hij is verrezen
uit het wel verzegeld graf.
Vrede, er is niets te vrezen,
daar Hij ons zijn vrede gaf.

Vrede deelde Hij ons mede,
vrede ondanks moeit' en strijd.
Jezus zelf is onze vrede,
vrede tot in eeuwigheid.

Voor de tweede maal zei de Here "Uw hart worde niet ontroerd". Hoe goed begreep Hij dat zij geschokt zouden zijn door wat te gebeuren stond. Hij had het wel van tevoren gezegd, meer dan eens, maar ook gezien dat zij

het niet begrepen of zich niet konden voorstellen dat hij letterlijk bedoelde wat Hij zei.

28 Gij hebt gehoord, dat Ik tot u gezegd heb; Ik ga heen en kom tot u. Indien gij Mij liefhadt, zoudt gij u verblijd hebben, omdat Ik tot de Vader ga, want de Vader is meer dan Ik.

29 En nu heb Ik het u gezegd, eer het geschiedt, opdat gij geloven moogt, wanneer het geschiedt.

Hij zou heengaan naar de Vader. Maar in vers 28 heeft Hij er aan toegevoegd "en kom tot u". Hij kende hun gedachten en verzekerde hen er opnieuw van dat zijn heengaan niet het einde van hun hoop zou zijn, maar het begin van een nieuwe hoop, zoals Hij in vers 2 en 3 ook al had gezegd. Zij hadden Hem lief en dat betwijfelde de Here ook niet, maar een groot deel van hun liefde had hun verwachting dat hun grootste wens vervuld zou worden, als grond de verwachting dat Hij het koninkrijk zou oprichten. Dat mochten zij wel verwachten en eenmaal zal Hij dat ook oprichten. Maar hoeveel dieper is de liefde die niet slechts uitgaat naar wat Hij brengt, maar naar Hemzelf, hetzij in tegenslag, hetzij in voorspoed. Hij had hun gezegd wat komen zou, opdat zij zouden geloven wanneer het ook zo zou gebeuren.

Dat is in het algemeen van toepassing op Gods Woord. God heeft telkens gesproken en ook gedaan wat de profeten hebben aangekondigd, een reden om te geloven. Indien ongelovigen slechts kennis wilden nemen van de vele voorzeggingen in de Schrift die, soms na eeuwen, vervuld zijn, zou dat sommigen mogelijk overtuigen. Maar meestal is men zelfs onwillig om ook maar de geringste aandacht aan het goddelijk Woord te geven.

Voor anderen, die met een open Bijbel zijn opgegroeid, kan het een opening zijn om hen er van te overtuigen dat de Bijbel inderdaad Gods Woord is: opdat gij geloven moogt.

30 Niet veel zal Ik meer met u spreken, want de overste der wereld komt en heeft aan Mij niets,

31 maar de wereld moet weten, dat Ik de Vader liefheb en zo doe, als Mij de Vader geboden heeft. Staat op, laten wij vanhier gaan.

De overste van de wereld kwam. Judas was mogelijk al bezig zijn volgelingen te verzamelen. Lang zou het niet meer duren, dan zou Hij gevangen genomen worden. Hij wist het allemaal en ook dat de verrader niet meer ver was.

Hoe kon Hij dan doorgaan, opstaan en naar de olijfberg gaan? Omdat Hij de Vader liefhad en zijn gebod wilde volbrengen. Dat moest de wereld horen en weten en zijn discipelen zouden dat later verkondigen, door de Schrift ook aan ons. Is dat niet overtuigend? Iemand weet wat hem wacht, kan gemakkelijk ontkomen, maar gaat bewust zijn vijanden en daarmee zijn lot tegemoet, opdat zal gebeuren wat Hij voorzegd heeft: opdat gij geloven moogt!

Wordt D.V. vervolgd

Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde. (1 Kor. 13:13)

Liefde is het grootste dat God ons kan geven, want Hijzelf is liefde. Het is tevens het grootste dat wij God kunnen geven, want het betekent dat wij onszelf geven, en daar mee alles wat van ons is.

De profetie van Ezechiël (32)

Hoofdstuk 38

Profetie over Gog en Magog

- 1 Het woord des HEREN kwam tot mij;
- 2 Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Gog in het land Magog, de grootvorst van Mesek en Tubal; profeteer tegen hem,
- 3 en zeg: zo zegt de Here HERE: zie, ik zal u, Gog, grootvorst van Mesek en Tubal!
- 4 Ik zal u komen halen, haken slaan in uw kaken en u doen uittrekken met uw gehele leger: paarden en ruiters, allen volledig uitgerust, een grote schare, met grote en kleine schilden, allen vertrouwd met het zwaard;
- 5 ook Perzen, Ethiopiërs en Puteeërs, allen met schild en helm;
- 6 Gomer en al zijn krijgsbenden; Bet-togarma ver in het noorden met al zijn krijgsbenden; vele volken met u.
- 7 Maak u gereed en rust u toe, gij met al de scharen die zich bij u gevoegd hebben; wees gij hun tot een leidsman.

Dit zijn de eerste woorden van de profetie over Gog en Magog die met veel verbonden volkeren tegen Israël zullen optrekken, nadat de Here Israël heeft teruggebracht in het land dat de Here aan Abraham heeft beloofd en dat volk daar in vrede en gerustheid wonen zal.

Wat hier wordt beschreven betreft gebeurtenissen die zich in de toekomst zullen afspelen, als de gemeente reeds in het Vaderhuis is opgenomen overeenkomstig de belofte van de Here in Johannes 14. Bovendien zullen deze dingen pas plaats vinden nadat Christus op aarde is teruggekomen en het koninkrijk over Israël weer heeft opgericht. (Hand.1:6 en 7, Openb.20:4-6 en 1 Kor. 15:23-26.)

Sommigen hebben verondersteld dat de profetie in dit hoofdstuk vervuld zou worden door een aanval van de toenmalige Sovjet Unie op Israël. Het was echter duidelijk dat zij zich vergisten en inmiddels is dat ook gebleken. Anderen gingen en gaan er vanuit dat hetgeen in dit hoofdstuk wordt beschreven, zich zal afspelen in het begin van de duizendjarige regering van Christus. Het staat in ieder geval vast dat wat in dit hoofdstuk wordt be-

schreven, zich niet zal voordoen in de tijd waarin de gemeente van God, de bruid van Christus, nog op aarde is. Het betreft toekomstige dingen, waarin de christenen niet betrokken zullen zijn. Zij betreffen Israël en de volken. Dat er een gemeente zou komen waarvan Jezus Christus de hoeksteen is en die gebouwd is op het fundament van apostelen en profeten was in de tijd van het Oude Testament nog een geheim dat God niet had geopenbaard. (Rom. 16:25, Ef. 3:2-10)

De verzen 1-7 zeggen ons dat er een grote verzameling van volken bedoeld wordt, die zich zullen voegen onder de zeggenschap van Gog, volken uit het noorden die zullen optrekken om Israël te belagen. (Met Israël wordt inderdaad Israël en niet de kerk bedoeld.)

8 Na geruime tijd zult gij een bevel ontvangen; in toekomstige jaren zult gij optrekken tegen het land dat zich van de krijg hersteld heeft, een volk dat uit het gebied van vele volken bijeengebracht is op de bergen Israëls die tot een blijvende wildernis waren geworden, maar het is uit de volken uitgeleid; allen wonen zij in gerustheid.

9 Dan zult gij optrekken als een opkomend onweer; gij zult zijn als een wolk die de aarde bedekt, gij met al uw krijgsbenden, en vele volken met u.

Volgens vers 8 zal dit plaats vinden als in Israël strijd en oorlog voorbij zijn en zij in gerustheid wonen. Vers 9 maakt ons duidelijk dat het om een enorme combinatie van volken gaat. Het valt ook op, dat in vers 8 een accent wordt gelegd op “na geruime tijd” en “in toekomstige jaren”. Maar we willen verder lezen:

10 Zo zegt de Here HERE: Te dien dage zullen er plannen in uw hart opkomen; gij zult een boze aanslag beramen,

11 gij zult zeggen: ik zal optrekken tegen een land van dorpen, een overval plegen op vreedzame lieden, die in gerustheid wonen, allen zonder muur, grendels of poorten,

12 om buit te maken en roof te plegen, om uw hand te keren tegen de weer bewoonde puinhopen en tegen een natie die uit het gebied der volken bijeengebracht is, die have en goed heeft verworven, die op de navel der aarde woont.

13 Seba, Dedan, de handelaars en al de machtigen van Tarsis zullen tot u zeggen: Komt gij om buit te maken; hebt gij uw schare bijeengeroepen om roof te plegen, om zilver en goud weg te slepen, om have en goed te bemachtigen, om een grote buit te maken?

In vers 11 wordt hier weer benadrukt dat dit zal gebeuren als het volk in Israël zonder angst en in rust wonen zal, zonder enige voorzorg in verband

met de komst van vijanden, integendeel. Zij hebben dan have en goed verworven en vrezen geen gevaar. Die grote verzameling vijanden kan dus niet in het begin van het herstel van Israël optrekken, want dan is er weinig of geen buit te behalen.

14 Daarom, profeteer, mensenkind, en zeg tot Gog: Zo zegt de Here HERE: zult gij het niet gewaarworden, te dien dage als mijn volk Israël in gerustheid woont?

15 Dan zult gij komen uit uw woonplaats uit het verre noorden, gij en vele volken met u, allen ruiters, een grote schare en een talrijk leger,

16 en gij zult optrekken tegen mijn volk Israël als een volk die het land bedekt. In toekomstige dagen zal het geschieden, dat Ik u doe optrekken tegen mijn land, opdat de volken Mij leren kennen, wanneer Ik Mij voor hun ogen aan u, o Gog, de Heilige betonen zal.

Ook in deze verzen wordt er beklemtoond, dat Israël dan in gerustheid zal wonen, en eveneens vinden we hier weer de opmerking dat het "in toekomstige tijden" zal plaats vinden. Waarom die accenten?

Naar ik meen om aan te duiden dat deze dingen in een verdere toekomst zullen gebeuren en dat er in die tijd bij Israël niet de minste gedachte aan gevaar zal zijn, terwijl het bovendien een volk met bezit moet zijn, want zonder dat valt er geen buit te behalen. Maar laten we verder lezen:

17 Zo zegt de Here HERE: Zijt gij het, van wie Ik in vroegere dagen gesproken heb door de dienst van mijn knechten, de profeten van Israël, welke in die dagen jarenlang geprofeteerd hebben, dat Ik u tegen hen zou doen optrekken?

18 Maar te dien dage, wanneer Gog komt in het land van Israël, luidt het woord van de Here HERE, dan zal mijn grimmigheid opstijgen in mijn neus.

Ook hier vinden we in vers 17 het accent dat het ten tijde van die gebeurtenissen lang geleden zal zijn, dat over Gog en Magog geprofeteerd was. Elders, bij andere profetische voorzeggingen vinden we zo een herhaald verwijzen naar verre toekomst of voorzeggingen uit een ver verleden niet. Het lijkt mij nuttig om op deze opvallende dingen te wijzen, omdat zover ik weet meestal gedacht wordt, dat dit optreden van Gog en Magog zal plaats vinden in het begin van de zegenrijke regering van Christus, het zogenaamde vrederijk of duizendjarige rijk.

(Ik ben mij er van bewust dat in grote delen van de christenheid verzwegen of ontkend wordt, dat er ooit een rijk Gods op aarde, een duizendjarig rijk zal zijn. De leer daarover vindt men niet in de zogeheten drie formulieren

van enigheid. Professor Bavinck schreef in zijn dogmatiek dat wij heden in dat duizendjarige rijk leven, wat hij verdedigde door de bewering dat wij, indien dat niet het geval was, niet overal vrijelijk het evangelie zouden kunnen prediken. Onze tijd toont aan, dat hij zich schromelijk vergiste. Wij kunnen absoluut niet overal vrijelijk het evangelie verkondigen, integendeel. De christenen vormen de groep die om hun godsdienstige overtuiging het meest en zwaarst vervolgd worden.)

19 en in mijn naijver, in het vuur mijner verbolgenheid, zal Ik spreken: Waarlijk, te dien dage zal een zware aardbeving het land van Israël teisteren.

20 Ja, beven zullen voor Mij de vissen der zee, het gevogelte des hemels, het gedierte des velds en al het kruipend gedierte dat op de aardbodem kruipt en alle mensen die op de aarde leven; de bergen zullen neerstorten, de bergwanden zullen vallen, elke muur zal ter aarde storten.

Het is dus zeker dat niet Israël zelf, maar de Here zal ingrijpen. De volgende verzen bevestigen dat.

21 Dan zal Ik op al mijn bergen het zwaard tegen hem oproepen, luidt het woord van de Here HERE; het zwaard van de een zal tegen de ander zijn.

22 Ik zal met hem in het gericht treden door pest en door bloed; stromende regen en hagelstenen, vuur en zwavel zal Ik doen neerregenen op hem, op zijn krijgsbenden en op de vele volken die met hem zijn;

23 Ik zal Mij groot en heilig betonen en Mij doen kennen ten aanschouwen van vele volken; en zij zullen weten, dat Ik de HERE ben.

Israël zal in die tijd niet in staat zijn zich te verdedigen, zoals ook blijkt uit vers 11 dat we al besproken hebben. Zij wonen "zeker, zonder muur, grensel of deuren". Een krijgsmacht kennen zij niet meer, geheel anders dan in onze dagen. Het zal vrede zijn in het "vrederijk".

Mij dunkt dat deze dingen niet in het begin van de duizend jaren van het vrederijk kunnen gebeuren. In dat begin immers zal het de mensen nog heel goed heugen wat er gebeurd is met de Assyriërs (Jes. 10:12, 33 en 34) en met de legermacht van het laatste grote wereldrijk dat in Openbaring 19 genoemd wordt en teniet gedaan wordt door de Koning der koningen en Heer der heren. (Openb. 19:17-21)

Het is de moeite waard om kennis te nemen van de woorden waarmee de Herziene Statenvert. de verzen 8 en 16 weergeeft: "Aan het einde van de jaren

zult u komen in een land dat hersteld is....." (vers 8) en "Het zal gebeuren in later tijd. Dan zal ik u over mijn land doen komen....." (vers 16)

Interessant is de voetnoot bij vers 16. Die luidt: in later tijd - letterlijk: aan het einde van de dagen.

Vers 8 zegt dus: aan het einde van jaren, vers 16 zegt: aan het einde van de dagen. Meerdere verzen in dit hoofdstuk leggen er de nadruk op dat het optrekken van die verzamelde volken in verre tijden, het einde van de jaren zal plaats vinden, de vervulling van wat in een ver verleden geprofeteerd is.

Tenslotte is er de profetie in Openb. 20:7-10 die als volgt luidt: "En wanneer de duizend jaren voleindigd zijn, zal de satan uit zijn gevangenis worden losgelaten, en hij zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee. En zij kwamen op over de breedte der aarde en omsingelden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad; en vuur daalde neder uit de hemel en verslond hen, en de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden."

De namen Gog en Magog voor een volk komen alleen in Ezechiël 38 en in de tekst in Openbaring 20 voor. Dat die namen ook in een geslachtsregister voor personen te vinden zijn, kunnen we buiten beschouwing laten.

Ik acht het haast ondenkbaar dat de tweede vermelding van die namen in de Openbaring geen betrekking heeft op de enige andere vermelding, die in Ezechiël, temeer omdat ze in beide Schriftplaatsen genoemd worden in verband met een aanval op Jeruzalem, de stad Gods in de tijd van het vreedrijk, waarin het volk daar niet bewapend is. Zal Jeruzalem tijdens het duizendjarig rijk tweemaal door Gog en Magog worden belaagd, eerst in het begin en nogmaals aan het einde van die periode? Dat lijkt mij ondenkbaar.

Het heeft overigens geen enkele zin om over dit onderwerp te strijden. Wie meent dat de aanval die in Ezechiël wordt genoemd, in het begin van het vreedrijk plaats vindt, hoeft niet te denken, dat het nodig is daarover in debat te gaan.

Wordt D.V. vervolgd

~~~~~

Spreken in tongentaal

'Tongentaal' is eigenlijk een merkwaardig woord. Wij denken dat de taal die wij spreken verstaanbaar is doordat de tong daaraan een duidelijke herkenbaarheid geeft. Zonder tong kunnen wij niet verstaanbaar spreken, maar slechts klanken uitstoten. Elke taal is dus een klank die door de tong verstaanbaar wordt. Toch heeft het woord 'tongentaal' juist een tegenovergestelde betekenis, namelijk een spraak die we niet kunnen verstaan en neemt het aantal kringen waar men dit in de samenkomsten toepast hand over hand toe.

Daarbij lijkt het wel alsof het spreken van tongentaal getuigt van een hoog geestelijke positie, waar een ieder naar zou moeten streven. Deze opvatting is echter geheel onjuist en in strijd met wat Gods Woord ons daarover zegt. Het is dan ook goed om in de Bijbel na te gaan wat daarover nu eigenlijk wordt gezegd.

Wartoe liet de Here gelovigen in vreemde talen spreken?

Dat gebeurde op de Pinksterdag toen in Jeruzalem de Heilige Geest werd uitgestort, zoals de Here had beloofd. Er waren wegens het Pinksterfeest talloze Joden uit allerlei landen in Jeruzalem samengestroomd. En zij hebben het beleefd dat de discipelen van de Here Jezus plotseling in wel vijftien verschillende talen de grote werken Gods verkondigden. Wartoe diende dat? Dat was bedoeld als een teken voor de ongelovige Joden, dat God niet langer van hun taal gebruik wilde maken. Eeuwen lang had de Here door Israël en door de taal van Israël het Woord Gods laten prediken. (Rom. 3:2). Maar op die Pinksterdag gebruikte God talen van heidenen. Dat was toch ongehoord! Van heidenen nota bene! Zeker, dat was een teken voor de ongelovigen (1 Kor. 14:22), een teken van Gods toorn over Israël God zou voortaan door heidenen zijn Woord over de wereld verspreiden en niet meer door Israël. Dat is op die Pinksterdag door een wonder begonnen, want die Galileïsche discipelen kenden geen vreemde talen.

Spreken in vreemde talen vandaag

Het spreken van God in niet Joodse talen gaat nog steeds door. Het evangelie wordt immers al eeuwen lang niet door Joden, maar door gelovigen

uit allerlei volken in even zoveel talen verkondigd. Daarvoor hoeft de Here die predikers al lang niet meer een bijzondere gave te geven. Zij kennen immers hun eigen taal heel goed en velen hebben ook andere talen er bij geleerd.

Nee, een wonder hoeft de Here niet meer te verrichten om in niet-Joodse talen te laten spreken. Dit staat vast, het spreken in vreemde talen was bedoeld als een teken voor de ongelovigen, wat Paulus ook in 1 Korinthe 14:22 heeft geschreven. We hoeven ons dus niet meer af te vragen waar de gave om in vreemde talen te spreken toe diende. Zij was bedoeld als een teken voor ongelovigen.

Een totaal verkeerde uitleg

Velen denken, dat spreken in vreemde talen bedoeld is tot God te spreken. Zij menen dat 1 Korinthe 14:2 dat zegt. Anderen betogen dat het bedoeld is om verborgen dingen te spreken, omdat het laatste deel van hetzelfde vers dat lijkt zeggen. Nog weer anderen denken dat het spreken in vreemde talen bedoeld is om jezelf te stichten, omdat vers 4 van 1 Korinthe 14 dat lijkt te zeggen.

Die opvattingen zijn echter allemaal totaal verkeerd, absoluut verkeerd. De gave om in andere talen te spreken is volgens de Heilige Schrift bedoeld als een teken voor ongelovigen, met name voor ongelovig Israël. En dat teken werkt nog steeds. Niet door een wonder, maar doordat Joden zich wel eens mogen afvragen hoe het zit, dat de Bijbel niet door Joden, maar door niet-Joden in allerlei talen over de wereld verspreid is. De Here gebruikte vanouds toch Israël om zijn Woord uit te dragen. Helaas dringt dat tot de meesten niet door.

Wat betekenen dan de woorden in 1 Korinthe 14:1-4?

Paulus heeft die woorden geschreven om de lezers duidelijk te maken hoe zinloos het was als zij in de gemeente in vreemde talen spraken die niemand verstond. Het arme en nutteloze resultaat was dan dat alleen God verstond wat er werd gezegd; God heeft er echter geen behoefte aan dat we Hem in een vreemde taal iets laten horen dat Hij in onze eigen taal even goed zou verstaan. Bovendien was het een ongelooflijk arm resultaat van het spreken als iedereen zou moeten zeggen dat hij niets had verstaan of begrepen; zonde van de tijd immers, terwijl niemand werd gesticht.

Tenslotte was de enige voor wie door het spreken in vreemde taal van stichting gesproken kon worden de spreker zelf. Maar dat is wel heel arm. De Here geeft geen gaven aan gelovigen opdat zij zelf daardoor gesticht zullen worden. Gods gaven zijn alle bedoeld tot stichting van de gemeente of van andere luisteraars.

Ons oog heeft de gave om te zien. Is dat omdat het oog dat zo prettig vindt of is dat tot nut van het lichaam? Het laatste immers. Ons been kan zich bewegen; is dat omdat het voor dat been zo aangenaam is, of is het tot nut van het lichaam. Het laatste.

Zo is het ook met de gemeente, het lichaam van Christus. De Here geeft leden van dat lichaam gaven, bijvoorbeeld om heel kundig uit te leggen wat de offeranden in Leviticus ons te leren hebben. Is dat tot genoeg van stichting van de spreker? Neen immers. Dat is bedoeld tot stichting van de gemeente of andere hoorders.

In vers 12 van 1 Korinthe 14 schreef Paulus wat ons streven moet zijn: Zoekt dat ge overvloedig moogt zijn tot stichting van de gemeente. Hij gaf ook zelf het voorbeeld en schreef: Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong. Ik wék u op Paulus te volgen.

Tenslotte:

Dikwijls wordt er (zogenaamd) in talen gesproken door meerderen tegelijk. Dat is niet naar de Schrift: "Indien dan de gehele gemeente bijeengekomen is en allen in tongen spreken, en er komen toehoorders of ongelovigen binnen, zullen zij niet zeggen, dat gij wartaal spreekt?" 1 Kor. 14:23

En ook vrouwen laten zich dan horen, terwijl de Here geboden heeft: "Zoals in alle gemeenten der heiligen moeten de vrouwen in de gemeenten zwijgen; want het is haar niet vergund te spreken, maar zij moeten ondergeschikt blijven, zoals ook de wet zegt." 1 Kor. 14:34 en in vers 37 lezen we: "Indien iemand meent een profeet of geestelijk mens te zijn, laat hij dan wel weten, dat hetgeen ik u schrijf, een gebod des Heren is."

Bent u een christen? Hebt u in Jezus Christus geloofd? Ik wil het niet betwijfelen. Besef dan echter dat christenen de geboden van hun Heer en Heiland behoren te gehoorzamen.

Er is echter nog iets. Velen die menen in talen of tongen te spreken, weten zelf niet wat de inhoud van hun woorden is. Daar zijn twee dingen van te zeggen:

- 1 Als de spreker niet weet wat hij zegt, wordt zelfs hij niet gesticht, laat staan anderen. Dat is dus niet goed.
- 2 Als de spreker niet weet wat hij zegt, kan hij ook niet weten of hij soms totaal verkeerde dingen zegt.

Iedereen is voor hetgeen hij zegt verantwoordelijk. Aan die verantwoordelijkheid kan niemand voldoen die niet weet wat hij zegt. Het zouden zelfs lasterlijke dingen kunnen zijn.

Lezer, laat u niet meeslepen in een dergelijk gevaarlijk optreden.

J.Ph.Buddingh

~~~~~

Dezen, die de wereld in opschudding gebracht hebben.

(Hand. 17:6)

Maar ik tel mijn leven niet.

(Hand. 20:24)

De mensen die de wereld in beroering brengen,
zijn zij die niet door de wereld beroerd worden.

Niets toevoegen

In het laatste boek van de Bijbel staat op de laatste bladzijde het volgende:

“Ik betuig aan een ieder, die de woorden der profetie van dit boek hoort: Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek geschreven zijn;”

en

“indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn.”

Niets toevoegen dus. (Ook niets weg laten.)

In Israël had men met betrekking tot het Oude Testament wel toegevoegd. De Here Jezus heeft tegen zijn tijdgenoten gezegd: “Terecht heeft Jesaja van u, huichelaars, geprofeteerd, zoals er geschreven staat: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn. Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen.” (Markus 7:7 en 8)

In vers 13 zei Hij vervolgens: “zo maakt gij het woord Gods krachteloos door uw overlevering, die gij overgeleverd hebt.”

Had men in Israël overleveringen nodig om te weten wat Gods wil was? In Psalm 32 heeft de Here een onderwijzing van David laten opschrijven. Daarin komt voor dat niet David, maar de Here onderwijst: “Ik leer en onderwijz u aangaande de weg die gij gaan moet; Ik raad u; mijn oog is op u.” (Vers 8) De Here onderwijst ons. Mensen kunnen niet beter onderwijzen dan de Here en geen beter geschrift om te onderwijzen vervaardigen dan wat de Here door zijn Geest vervaardigd heeft, de Heilige Schrift, de Bijbel.

De Joden hadden toch hun overleveringen gemaakt en het gevolg was, dat Gods Woord krachteloos gemaakt werd.

In Prediker 3:15 schreef Salomo “Wat is, was er reeds lang, en wat zijn zal, is reeds lang geweest”. Dat is hiermee ook het geval.

Wat Israël heeft gedaan, heeft de kerk van Rome eveneens gedaan. De Bijbel wordt daar erkend en gewaardeerd, maar daarnaast zijn ook de uitspraken van de concilies gezaghebbend, in het algemeen de gehele Rooms Katholieke leer.

Ook daardoor wordt het Woord Gods krachteloos gemaakt, zoals door het verbod voor geestelijken om te trouwen, dat in strijd is met wat de apostel Paulus in 1 Timotheüs 4:3 heeft geschreven.

Luther heeft in zijn debat met de Katholieke geestelijken het juiste standpunt ingenomen: "Sola Scriptura", alleen de Bijbel. Op de school met de Bijbel die ik in mijn jonge jaren bezocht, werd dat onder de aandacht gebracht en aangeprezen. Zeer terecht.

Maar.....

De fout die de Joden maakten en later de Rooms Katholieke kerk eveneens, werd na het begin van de Reformatie opnieuw gemaakt, zodat wij nu reeds eeuwenlang de drie Formulieren van Enigheid hebben.

Men is daar zo vertrouwd mee geworden en acht hetgeen daarin staat zo het vertrouwen waard, zo zeer in overeenstemming met Gods Woord, dat zij samen met de Bijbel in één band uitgegeven worden.

Staat daar niets goeds in?

Dat mag niet beweerd worden. Er staat veel in dat wel degelijk goed is. Maar wat bij de Joden gebeurde en vervolgens ook in Rome, is ook het gevolg in wat wij noemen de Protestante richtingen.

Het is zo gemakkelijk dat die geschriften zijn toegevoegd. Ze vormen een minder uitgebreid geheel dan de Bijbel, bevatten de gehele christelijke leer die men behoort aan te hangen en maken het dus veel eenvoudiger om te weten en vast te houden wat men moet geloven.

Toch heeft God in Zijn voorzienigheid ervoor gezorgd dat zovele eeuwen lang de Bijbel als geheel bewaard is gebleven. Een samenvatting alleen is niet genoeg en bovendien gebonden aan de tijd waarin zij is gemaakt en aan de inzichten die men toen had. Staat er niet in Daniël 12:4: "...en de kennis zal vermeederen."?

Wel, die geschriften naast de Bijbel zijn eeuwen terug tot stand gekomen. Mogen we er van uitgaan, dat de opstellers de juiste inzichten hadden? In veel opzichten wel, in meerdere ook niet, zoals ook geschriften die in onze dagen het licht zien niet volmaakt zijn.

Men acht die oude geschriften echter gezaghebbend en accepteert daarmee de fouten die er in staan eveneens. Bovendien zijn velen geneigd minder aandacht te geven aan hetgeen zij in de Bijbel lezen, omdat zij door de

toegevoegde formulieren en geschriften bij de Bijbel, al lang weten wat in de Bijbel bedoeld wordt. En juist als er vragen ontstaan, is het zo goed, dat die formulieren ons kunnen helpen om niet verkeerde conclusies te trekken: loop in het spoor van die formulieren van enigheid, dan ga je veilig. Zo denkt men.

Dat betekent dat in de praktijk die geschriften even gezaghebbend geacht worden als Gods Woord, de Bijbel, met als gevolg dat die Bijbel misschien ook minder gelezen en in ieder geval minder onderzocht wordt. Waartoe ook? Het is immers duidelijk beschreven hoe een en ander verstaan en opgevat moet worden! Althans, zo denkt men.

Ik ben geen Lutheraan. Maar ik wil christenen graag oproepen om te handelen naar de woorden van Maarten Luther: Sola Scriptura. Terug naar de Bijbel. Beperk u niet tot de drie formulieren van enigheid en andere geschriften. Met erkenning van het vele goede dat er in staat, er staan ook fouten in en niet op onbelangrijke punten alleen. Daarom: Terug naar de Bijbel.

J.Ph.B

~~~~~

Geef ons de Bijbel, godd'lijk licht van boven,
Gids voor de weg in storm en duisternis.
Geen grauwe wolk kan ooit haar stralen doven,
Want Jezus zoekt nog wie verloren is.

Refrain:

Geef ons de Bijbel, boodschap van Gods daden,
Die met haar glans de smalle weg beschijnt,
Liefde die waarschuwt, aanbod van genade
Tot voor Gods dag de bange nacht verdwijnt.

Geef ons de bijbel, als het hart, gebroken
Door zond' en zorg vervuld is met verdriet.
Geef ons het woord dat Jezus heeft gesproken
Opdat geloof de Heiland naast zich ziet. Refr.

Geef ons de Bijbel, dat we in haar stralen
Jezus nog volgen in dit duister oord,
Daar we zijn spoor zien en dus niet verdwalen
Dank zij het licht van Gods onfeilbaar Woord. Refr.

Geef ons de Bijbel, lamp van 't eeuwig leven,
Houd haar omhoog, dat, staande aan een graf
Door tranen heen zij nog zal uitzicht geven,
Want straks wist Jezus alle tranen af. Refr.